

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Legenda aurea sanctorum, sive Lombardica historia

Jacobus <Genua, Erzbischof>

[Lyon], 20. Juli 1486

De septem fratribus qui fuerunt filii beate felicitatis lxxxvi

[urn:nbn:de:bsz:31-289352](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-289352)

De sancto Paulo apostolo.

ipso enim quo plagas timet qui in certamine non vincatur admirabilior ostenditur quam ille qui non timet. Sicut nec merere culpabile est: sed pro merito dicere aut facere aliquid eorum quae deo displicent. Hinc quales fuerit paulus ostenditur: quod in tali natura vivere potuit supra quodammodo naturam. Quod si mortem timuit nec ipsam quidem recusabat. Non enim naturam habere infirmitatis subditam: sed seruire infirmitatibus crummosum est: ut merito ille admirabilis habeatur: qui imbecillitatem naturae voluntatis virtute superauit. Quod si iohannes qui dicebatur mareus proferens separauit. hoc itaque rectissime pro praedicationis officio efficit. Eum siquidem qui istud suscipit officium non oportet esse molle aut resolutum: sed forte et per cuncta robustum. Neque enim aliquid debet attingere praeter clari huius muneris functionem: nisi paratus sit animas multas tradere in mortem ac discrimina. Qui enim non tali animo est: multos alios suo proderet exemplo. Magisque utile est si quiescat: sibi quae tamen vacet. Non ita gubernatorem. non ad bestias dimicantem. non ludum gladiatorio destinatum. non quempiam omnino sic ad discrimina atque mortes paratum atque dispositum animam oportet habere: ut eum qui officium suscepit praedicandi. Nam et pericula praefecto maiora. et aduersarii seuiores. nec usque profusus sui conditione certatur. Celum namque in primo. in supplicio gehenna proponitur. Si vero aliqua inter eos commotio facta est non hoc delictum putare. Non enim commoueri malus est: sed irrationabiliter nulloque iusto flagitare negotio commoueri malum est. Hunc enim affectum. primum non deus creator inseruit: ut dormientes animas atque resolutas ab inertia ac desidia suscitaret. Quasi enim gladio aciem. ita menti nostrae ire acumen imposuit ut cum oportet utamur. Benignitas autem semper bona est: sed cum illam tempus affligat. Quia vero id non adest: etiam illa vitiosa est. Ira et paulus saepe hoc usus est affectu: et immodeste loquentibus melior erat irasus. hoc autem in eo erat mirabile. quod cum vinculis verberibus atque vulneribus longe splendidior: erat dyademate purpuraque vulgibus. Quaeque vincitur per tam vastum pelagus ducebatur: ita gaudebat tanquam in maximum imperium duceretur. Postquam vero romam ingressus est: nec ibi stare contentus est sed in hispaniam percurrit. Nec unum quidem diem in ocio passus est et quiete transire: sed in praedicandi ardore ipso igne ardentior. nec pericula timuit. nec irrisiones erubuit. Hoc vero maiori admiratione dignum est. quod cum tam audax esset ac velut ad pugnam semper accinctus. et ignem quandam belli aspirans rursus placabile atque flexibile se praebat. Nam se

uienti vel potius seruienti praecipuerunt ut iret tharsim non recusauit. dixerunt per murum eum oportere deponi et passus est. Huius rei gratia ista faciebat: ut praedicationi diutius insisteret. et cum multis hinc credentibus iret ad christum. Metuebat praefecto ne forte paulus pro hinc atque inops salutis multorum abscederet. Teterunt cumque hi qui sub vno pugnabant magistro viderint in eo infra vulnera. fluerent sanguinem. et nec sic ipsum hostibus aliquando cedentem sed stantem fortiter. bastas vibrantem. et crebris ictibus aduersarios corruefacientem. nec omnino dolori parcentem. maiori absque dubio tanto duci alacritate subditur. Hoc ita factum est in paulo. Videntes enim illum ligatum carbonibus et nihilominus in carcere praedicantem. videntes etiam vulneratum et tamen verberatum ipsos sermone capientem maiorem praefecto fiducia colligebant idque significans ait: ita ut plures e fratribus praesidentes in vinculis meis habundanter auderent sine timore verbum dei loqui. Tunc certior alacritate et ipse capiebat ac vehementer in aduersarios ferebat. Sicut enim ignis in diuersas plerumque materias incidens augetur magis et incrementa sortitur. sic etiam lingua pauli quibuscumque fuisset admodum ad se eos continuo transferbat. Impugnatores quoque eius paululum spirituale huic efficiebatur igni: quod per ipsos euangelii flamma magis crescebat. Nec Crisostomus.

De septem fratribus qui fuerunt filii beate felicitatis lxxxvi

De sancta Theodora

Septem fr̄es fuerūt filij beate felicitatis quoz noīa sunt ianuari⁹. felix. philipp⁹ siluan⁹. alexāder. vitalis ⁊ marcial. Nos oēs cū matre iussu impatoris anthonij publi⁹ p̄fectus ad se vocari fecit. Suasitq; matri vt sui ⁊ filioz suoz misereri deberet. Que ait. Neq; blandi cūis tuis poterō allici: nec terroribus frāgi. Secura em̄ suz de spūs sancto quē habeo q; te supabo viua ⁊ meli⁹ vincam occisa. Et p̄uersa ad filios ait. Videte filij in celū. ⁊ sursum aspiciate charissim qz ibidē xp̄s nos expectat. fortiter p; xp̄o pugnate. ⁊ fideles vos in xp̄i amore exhibete. Qd̄ p̄fectus audiēs eā alapis cedi iussit. Cū ergo m̄r ⁊ filij in fide p̄stantissimi apparerēt oēs. matre vidente ⁊ p̄fortate diuersis sunt supplicijs interēpri. Hanc beatā felicitatē vocat greḡ. plus q; martirē. q; se p̄ries passa est in septē filijs ⁊ octauo in co:pe suo Sic ḡ. in omelijs. Brā felicitas q; credendo extitit ancilla xp̄i. p̄dicando etiā facta ē martir xp̄i. Se p̄tem quippe filios sic post se relinq̄re timuit viuos in carne. sicut carnales gentes solēt metuere ne mortuos p̄mitrāt. Parturiuit spū quos carne peperat. vt p̄dicando parceret deo quos carne peperat in deo. filios suos quos carnē suā esse no uerat. sine dolore nō poterat moriētes videre sed erat vis amoris interio: q; dolore vinceret carnis. Recte ergo hāc feliam pl⁹ q; martirē dixerim q; totiens in filijs est ⁊ tam desiderāter extincta. Dū em̄ multiplex martiriū obtinuit. ipsa quoq; martirij palmā vicit. Quia ⁊ amore xp̄i sola mors sua ei minime sufficit. Passi sunt circa annos dñi. c. **De sancta theodora. lxxvii. A**

Theodora nobilis mulier ⁊ speciosa apud alexandriā tpe zenonis impatoris. virū habebat diuitē ac timentē deū. Dyabol⁹ aut̄ theodore inuidens sanctitati virum quendam diuitē ad illius p̄cipiscentiā incitauit. Qui eā crebris nūcijs ⁊ muneribus molestabat: vt assensus sibi p̄beret. Sed illa nuncios respuebat. ⁊ mūera p̄tinebat. Intantū aut̄ eam molestabat q; ipam quietem habere non permitteret. ⁊ pene deficere videret. Tandem quandā magam ad eam misit: que eam vt viri illi⁹ miseret sibi q; sentiret plurimū hortabat. Que cum diceret se corā oculis dei cuncta cernētis tam grande peccatū nunq; cōmittere. malefica adiūxit. Quicqd̄ in die fit hoc vtiq; deus scit ⁊ videt. Quicqd̄ aut̄ aduerserate ⁊ occidente sole cōmittit deus minime intuet. Dixitq; puella malefice. Nunqd̄ veritatem dicis? Et illa. Etiam dico veritatē. Decepta puella verbis ma

leſice dixit: vt adueſpante die virum ad ſe faceret venire: ⁊ voluntarē ſuam adimpleret. Qd̄ cū viro retuliſſet: ille vehemēter exultās hora qua cōdixerat ad eam venire. ſecūq; ſcubuit ⁊ abſceſſit. Theodora aut̄ ad ſcipſam rediēs: amariffime flebat. ⁊ faciē ſuam p̄cutiebat dicēs. Deu deu me: p̄didi animā meā: deſtruxit aſpectum deco:is mei. Vir aut̄ eius domū rediēs: ⁊ vro:ē ſuam ſic deſolatam ⁊ merentē vidēs cauſam tñ iſciens eam p̄ſolari nitebatur. Sed illa nullam p̄ſolationē p̄cipere volebat. Mane aut̄ facto quoddam monaſteriū monialiū adiit. ⁊ abbatiffam interrogauit. an deus quoddā graue delictū qd̄ die adueſpera ſcēte p̄miſerat ſcire poſſet. Cui illa. Nichil deo abſcondi p̄t. ⁊ deus ſcit ⁊ videt om̄ne qd̄ fit quacūq; hora illud p̄mittatur. Que flens amare dixit. Da mihi librū ſancti euangeliij vt ſortiar memetipſam. Aperiēs reperit. Qd̄ ſcripſi ſcripſi. Rediēs ergo domū dū quadā die vir ſuus abeſſet comā ſuam p̄ſcidit. veſtimēta viri ſui accipiēs ad quoddā monaſteriū mōachoz qd̄ p. xvij. miliaria diſtabat ſeſtinauit. ⁊ vt ibidē cū mōachis recipere p̄tijt. ⁊ qd̄ p̄tijt impetrauit. Interrogata de nomie dixit ſe theodoz nuncupari. Illa vero officia om̄nia humiliter faciebat. ⁊ ei⁹ ſeruitiū omnib⁹ gratū fuit. Poſt aliquos ergo ānos abbas fr̄em theodoz vocauit. ⁊ vt boues p̄iūgeret ⁊ oleū d̄ ciuitate deferret p̄cepit. Vir aut̄ plurimū flebat: timēs ne cum viro altero reſceſſiſſet. Et ecce angel⁹ dñi ſibi dixit. Surge mane ⁊ ſta in via martirij p̄ctri apli. ⁊ q